

'Tijd is gratis en zó kostbaar'

De derde bundel van Alexis de Roode heet *Gratis tijd voor iedereen: Een gevecht met de tijd*. De dichter probeert daarin de tijd te doorgronden.

DIEUWERTJE MERTENS

Alexis de Roode in zijn landhuis in Maarssen: 'Als je iets graag genoeg wilt, komt het vanzelf op je pad.'

FOTO BART KOETSIER

Trots opent dichter Alexis de Roode de deur van zijn landhuis. "Eigenlijk ben ik van adel, eigenlijk ben ik heel rijk." Een schaterlach volgt. Hij geeft een rondleiding door de kamers, toont het goudwerk aan de muren, het fabuleuze uitzicht op de tuin, de Vecht, het klooster aan de overkant. Zielsgelukkig is hij met zijn nieuwe woning, een appartement in een landhuis aan de Vecht in Maarssen. Wonen in een landhuis was zijn grote droom.

"Als je iets graag genoeg wilt, dan komt het vanzelf op je pad. Misschien niet direct, maar dan toch wel vroeg of laat. Daar geloof ik in. Ruimte en materie kun je uitdelen. Daar staat tegenover dat je geen seconde van je leven aan een ander kunt geven. Die gedachte fascineert me. Tijd is gratis, maar tegelijkertijd zo kostbaar." Zes jaar geleden droomde De Roode de frase: "Tijd is een onhandige dienstmaagd, die over haar eigen voeten struikelt."

De Roode nu: "Misschien is dat wel zo. Tijd maakt alles kapot, maar is ook onschuldig."

De onhandige dienstmaagd komt terug in het gedicht *Beeld in genade ontvangen* uit zijn nieuwe bundel: *Ze doet wat ze kan maar alles glipt/telkens door haar vingers en pats/daar ligt weer een 206-delig theeservies/in scherven aan haar voeten, ze begrijpt het niet, het huis is opgeruimd/maar nooit voor lang.*

Een deel van zijn bundel schreef hij 's nachts in een klooster in Diepenveen, waar hij zich met enige regelmaat een paar dagen terugtrekt. "In

het klooster krijgen je gedachten de vrije loop. Ik kreeg irrationele angsten. Zo werd ik heel bang voor de dood. Ik had *De alchemist* van Paulo Coelho gelezen. Hij schreef dat je je eigen dood kon voorspellen door de symbolen in je omgeving te lezen. Ineens zag ik overal symboliek in het landschap. Een verkeersbord met daarop een kraai, was al een voorbode. Ik had het gevoel de controle te verliezen."

De Roode - gedoopt, niet ter communie gegaan - heeft al van jongs af aan een fascinatie voor het katholicisme en de mystiek. Hij schreef een nachtgebed om zijn angsten te bezweren: *Ademtaal/als de nacht hol is/en nergens redding/van ontspoorde dromen (...)* *Geef mij moed./Geef mij liefde/Geef mij warmte.*

"Het is prettig om een gebed te

schrijven. In een gebed mag veel meer dan in de poëzie. Je mag grote woorden gebruiken, zoals God, warmte en liefde. In de poëzie is dit niet geoorloofd." God is niet de enige die in het gebed wordt aangeroepen. Ook bij Boeddha, Allah, Maria en Geliefde zoekt hij zijn heil, onder

Buddinghprijs, en *Stad en land* (2008), genomineerd voor de J.C. Bloem-poëzieprijs, verkeert de dichter voortdurend in een zoekende staat. De protagonist in *Stad en land* zit vol woede. De Roode begint door de kamer te ijsberen. "Ik maakte me kwaad over het geweld dat het

wel." Verschillende malen roept hij in zijn bundel op tot het krijgen van een kind, zoals in *Intocht: Drie kinderen zie ik in de wintergrond./ die wachten tot ik ze bovenploeg*. En in *Makkelijk raadsel: Wie wijst mijn ongeboren kind erop dat het geboren moet worden?*

Nu moet zijn 23-jarige vriendin Anne nog meewerken. Ze prijkt tevens op de voorkant van de bundel - gezeten naast een boom, spelend met een koekoeksklok. De foto maakte hij zelf. Hij grinnikt: "Ik ben heel slecht in plannen, maar de tijd is rijp". Dan: "Maar als het niet gebeurt, is het ook goed. Toen ik klein was, dacht ik vaak: ik had ook niet geboren hoeven worden."

"Ik mis het zintuig voor tijd. Andere mensen hebben het wel. Ik weet wel hoe ik structuur kan krijgen, dan moet ik gewoon de getijden van de monniken volgen: zeven keer per dag bidden, zodat ik meer rust krijg en er harmonie ontstaat."

Hij zucht. Het lukt hem niet. "Door het schrijven van *Gratis tijd voor iedereen* heb ik begrip van de tijd gekregen, vat heb ik er nog steeds niet op."

Alexis de Roode, *Gratis tijd voor iedereen*, Uitgeverij Podium, € 15.

'Landschapsvervuiling en lelijke architectuur, daar kun je wat aan doen. De klok kun je niet afschaffen'

het mom 'Alle namen van God zijn inwisselbaar'.

Anderzijds is zijn toon soms hard en bitter, ontvullend misschien, zoals in het gedicht *Dag*. Het begint met: *Dit is een dag waarop je vader stierf, je zuster werd begraven, je moeder aan de vlammen toevertrouwd*. Het gedicht eindigt met: *Aanspannen die spieren./Lopen. Alle houvast lijkt verloren.*

De koortsige zoektocht naar zingeving vormt een rode draad in het werk van De Roode. Ook in zijn vorige bundels *Geef mij een wonder* (2005), genomineerd voor de C.

landschap werd aangedaan. Een wijk als Kanaleneiland (Prachtwijk in Utrecht, red.), vol met al die lelijke flats, dat die wijk gebouwd is, dat daar mensen moeten wonen. Verschrikkelijk!"

Gratis tijd voor iedereen is milder van toon: "Over de tijd kan ik me minder kwaad maken. Lelijke architectuur en landschapsvervuiling. Daar kun je wat aan doen! De klok kun je niet afschaffen."

Dat beseft De Roode maar al te goed. Dit jaar werd hij veertig. "De Tijd is een personage dat niet verandert. Ik verander zelf natuurlijk

ADVERTENTIE

opera concert japan nederland

Opera Studio Nederland en Studio Nationaal Theater Tokyo

DoelENZAAL Kloveniersburgwal 87 Amsterdam
Vrijdag 3 december 2010 om 20.00 uur

Kaarten € 10,- Tel: 020 - 420 05 62 en aan de zaal

OPERA
STUDIO
1998 2010